

o skončení rozhodující bitvy v pustém průsmyku, když tající sníh dopravil elfí krev zpátky do moře, se posádky Kaal Kaazu, Sadon Reythu i Ylgermet, té nejvznešenější lodi našeho pána, rozdělily a jejich štíty se již nikdy nepotkaly. Rozešly se a neviděly v tom ztrátu, neboť věděly, že jejich srdce budou dál bít v hrudi jiných. Tak velké bylo vzájemné pouto těchto prvních pěti set a nejvíce ze všech byl milován náš zvěstovatel Ysgramor.

Vydali se k východu a hledali moře, narazili však na Yngolovu mohylu, mocného Ysgramorova syna, který nepadl za oběť vražedným elfům, ale Kyniným rozmarům. Náš pán nečekal, že na něj znovu pohlédne tak brzy a jeho žal se při tomto výjevu opět rozproudil, neboť otevřené rány krvácejí stejně, jako když byly prvně způsobeny.

Jeho oči se pak otočily k jihu, kde se řeka vlévala do moře, a rozhodl, že tam spolu se svou posádkou Ylgermet vybuduje velkolepé město, které bude poctou všem lidským úspěchům, aby se mohl ze svého paláce vždycky dívat na místo posledního odpočinku svého milovaného syna a věděl, že jeho rod najde v tomto novém domově mír, který na Atmoře nikdy nepoznal.

Elfští zajatci byli přinuceni pracovat, stavěli a nosili kámen způsobem, který byl vlastní jejich pokořitelům. Při budování města zahynulo tolik elfů, kolik členů posádky Ylgermet bylo pobito cestou sem. Ysgramor tyto bídáky pranic nešetřil, přinutil je budovat výš a zabrat i samotnou řeku, aby do nitra této země nemohl nikdo vstoupit bez toho, aby prokázal patřičnou úctu jejím právoplatným vlastníkům.

A tak byl postaven velký most, který dodnes překonává řeku, přes níž se s vidinou pomsty svých zvrhlých příbuzných nesmí proplížit žádný elf. Je stejně dlouhý, jako je vysoký palác, jehož věže sahají až do nebes, kde odolávají náporu samotného větru, jenž na svých poryvech přinesl takový žal.

V hlubokých chodbách pod městem byla mezitím připravena velkolepá hrobka, která čekala jen na den, kdy bude náš pán a zvěstovatel Ysgramor se vší slávou povolán domů, do Sovngardu. Ale on si, jak všichni víme, zvolí hrob na pobřeží, čelem k Atmoře, která skrz jeho srdce v této nové zemi žila a zemřela. Jeho touha po krásách věčně zelené Atmory, než si ji vzal mráz, přetrvává navěky.

A tak byl založen Větrný Žleb, město králů, jehož historie je dlouhá a jehož sláva s jeho dokončením teprve začala.